

Midden in de nacht

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes
Mijn laatste leugen
Sluit alle deuren
Voor het donker thuis
Overleef de nacht
De enige die overbleef

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

RILEY SAGER

**MIDDEN
IN DE
NACHT**

Vertaald door
Ireen Niessen

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6962 9

© 2024 Todd Ritter

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Ireen Niessen

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Middle of the Night*

Oorspronkelijke uitgever Dutton

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Alberto Ortega

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning *uitgevers* nv, Antwerpen

Voor Patricia Cole.

Ik denk dat je dit boek geweldig had gevonden.

Zaterdag 16 juli 1994

6.37 uur

De ochtendzon dringt de tent binnen en daalt met een gedempte glans op de jongen neer. Het schijnsel op zijn wangen maakt hem wakker uit een diepe nachtrust. Hij doet zijn ogen open, een klein beetje maar, zijn zicht nog wazig door een web van wimpers die nog plakkerig zijn van de slaap. Turend naar het door het tentdoek oranje getinte licht probeert hij de positie van de zon te lokaliseren. Hij vraagt zich af hoe laat het is. En of zijn moeder al is opgestaan en met een kopje koffie zit te wachten tot ze binnenkomen voor het ontbijt.

Het is benauwd in de tent. De juliwarmte is gedurende de nacht niet verminderd en vult nu de lucht, drukkend en zwaar. Hij had de tentflap vannacht open willen houden, maar zijn vader had gezegd dat er dan muggen binnen konden komen. Dus de flap is dicht gebleven en de warmte is blijven hangen, vermengd met de kenmerkende lucht van jongens in de zomer: gras en zweet, antimuggenspray en zonnebrandcrème, ochtendadem en lichaamsgeur.

Hij snuift de lucht op en voelt het zweet op zijn voorhoofd uitbreken als hij zich omdraait in zijn slaapzak. Die voelt veilig aan. Als een knuffel.

Hoewel hij wakker is, wil hij nog niet opstaan. Hij blijft liever waar hij is, in de staat waarin hij nu verkeert. Een jongen op een lome zaterdagmorgen, midden in een al net zo lome zomer.

Zijn naam is Ethan Marsh.

Hij is tien.

En dit is het laatste zorgeloze moment dat hij de komende dertig jaar zal hebben.

Want net als hij zijn ogen weer wil dichtdoen merkt hij nog een stukje licht op. Een heldere verticale kier in de zijkant van de tent.

Vreemd.

Zo vreemd dat hij, nu met zijn ogen helemaal open, overeind gaat zitten en de snede in het doek bekijkt, die van de bovenkant van de tent helemaal naar beneden loopt. Het is een ietwat rafelige jaap, als huid waarin net is gesneden. Door de kier heen ziet hij een strookje van een vertrouwde tuin. Pas gemaaid gras. Een lichtblauwe hemel. De schittering van de zon door de bomen verderop.

Nu hij ernaar kijkt raakt Ethan plotseling doordrongen van een besef dat al vaag aanwezig was toen hij wakker werd, maar dat hij nu pas begint te begrijpen.

Hij is in een tent.

In zijn eigen achtertuin.

Helemaal alleen.

Maar toen hij gisteravond ging slapen, was er iemand bij hem.

Iemand die nu weg is.

EEN

Skrrrrrts.

Ik schrik wakker van het geluid dat door de donkere kamer ritst. Het wordt weerkaatst door de muren en het golft in vlagen naar me terug. Ik blijf roerloos in bed liggen, met wijdopen ogen, tot het geluid wegsterft.

Niet dat het er werkelijk was.

Decennia van ervaring hebben me geleerd dat het zich alleen in mijn hoofd bevond. Droom, herinnering en hallucinatie tegelijkertijd. Voor het eerst sinds mijn terugkeer naar dit huis. Eerlijk gezegd verbaast het me dat het zo lang heeft geduurd, al helemaal nu de datum waarop het hier al die jaren geleden is gebeurd met rasse schreden nadert.

Ik ga zitten en kijk naar de klok op het nachtkastje, in de hoop dat de wijzers dichterbij de ochtend dan bij middernacht staan. Maar helaas, het is nog maar kwart over twee. Ik heb een lange slapeloze nacht voor de boeg. Met een zucht reik ik naar het notitieboekje en de pen die ik naast de klok heb liggen. Nadat ik even heb zitten turen in het donker, vind ik een lege bladzijde en schrijf vijf gefrustreerde woorden op.

Heb De Droom weer gehad.

Ik gooi het notitieboekje terug op het nachtkastje, gevolgd door de pen. Die komt met een klik op de kaft van het boekje terecht en

rolt dan over het kleed. Ik zeg tegen mezelf dat ik de pen daar tot morgen kan laten liggen, dat er gedurende de nacht niets mee zal gebeuren. Maar de nare gedachten komen al snel. Stel dat de pen gaat lekken en de nachtzwarte inkt vlekken zal maken in het roomkleurige kleed? Stel dat ik midden in de nacht word aangevallen en ik me alleen kan verdedigen met die balpen die nu net buiten mijn bereik ligt?

Die tweede gedachte, even alarmerend als onwaarschijnlijk, maakt dat ik uit bed stap. Ik pak de pen en leg hem op het notitieboekje. Zo. Veel beter.

Nu de onrust – voorlopig – is gesust, wil ik weer onder het dekbed kruipen, maar op dat moment zie ik buiten iets wat mijn aandacht trekt.

Een licht.

Niet ongebruikelijk voor Hemlock Circle. Hoewel er geen straatlantaarns staan, is het hier nooit volledig donker. Voordat de zon opkomt en tot lang nadat ze is ondergegaan schijnt er licht door de erkerramen op de keurig verzorgde gazons. De lampen in houders aan de muur flankeren de voordeur van de Chens van de schemering tot de dageraad, om indringers af te schrikken en vleermuizen ervan te weerhouden onder de dakrand te nestelen. De hele zomer lang geeft het zwembad in de achtertuin van de Wallaces bovendien een blauwachtige gloed af. Rond de kerst twinkelen er lichtjes bij vijf van de zes huizen in de buurt, ook bij de Patels, die hun lichtjes ophangen voor Divali en ze pas in het nieuwe jaar weghalen.

En dan zijn er nog de garagelampen.

Die heeft elk huis.

Lampen met een sensor boven de garagedeur die als schijnwerpers aanknippen als ze een beweging waarnemen. 's Avonds gaan ze overal in de cul-de-sac als vuurvliegjes aan en uit wanneer de bewoners in het schemerdonker terugkomen van hun werk, de post uit de brievenbus gaan halen of hun afvalcontainer bij de weg zetten.

Tegen middernacht springt er af en toe nog steeds eentje aan, bijvoorbeeld als er herten langslopen, op weg naar het bos. Of als Fritz Van de Veer naar buiten sluipt om een sigaret te roken nadat zijn vrouw, Alice, naar bed is gegaan.

Het licht dat mijn aandacht trekt, is afkomstig van de lamp boven de garage van de Patels, twee huizen verderop. Die verlicht een deel van hun oprit met een schijnsel dat het asfalt ijswit lijkt te maken. Nieuwsgierig loop ik naar een van de ramen in de slaapkamer die ik nog steeds niet als mijn eigen beschouw. Niet echt. De kamer die ooit van mij was, en dat in mijn beleving nog steeds is, ligt aan de andere kant van de overloop en is nu leeg. Dit is de slaapkamer van mijn ouders, waar ik als kind zelden kwam. Maar nu is het die van mij geworden, na een reeks recente ontwikkelingen die ik nog steeds moeilijk kan bevatten.

De ramen in deze nieuwe kamer bieden een weids uitzicht over Hemlock Circle. Vanaf de plek waar ik sta zie ik minstens een gedeelte van elk huis aan de cul-de-sac. Links zie ik nog een heel klein stukje van het oude huis van de Barringers en rechts heb ik zicht op een hoek van de woning van de Chens. Volledig zichtbaar, van links naar rechts, zijn de huizen van de Van de Veers, de Wallaces en de Patels, waar de garagelamp nog steeds aan is.

Wat ik níét zie, is wat de sensor kan hebben getriggerd. Mitesh en Deepika Patel liggen vermoedelijk binnen te slapen. Er scharrelen geen dieren in de buurt van de lamp. Er waait geen wind die een nabije tak in beweging kan hebben gezet. Ik zie alleen maar een lege oprit aan een rustige cul-de-sac in het holst van de nacht.

Maar al snel zie ik ook die niet meer, want de lamp van de Patels gaat plotseling uit.

Tien seconden later knipt de garagelamp aan het huis van de Wallaces aan. Dat ligt naast het huis van de Patels, al zijn ze gescheiden door de smalle straat die naar de cul-de-sac leidt en die momenteel vrij is van auto's, vrij van mensen, vrij van alles.

Ik zet een stap naar voren en doe mijn best – met mijn neus bijna

tegen het raam – om te ontdekken wat de lamp boven de garage van de Wallaces kan hebben geactiveerd.

Niets.

Niets zichtbaars althans.

Toch blijf ik staan kijken, ook nadat de garagelamp van de Wallaces uit is gegaan. Het enige wat ik kan bedenken is dat er een vleermuis is langsgevlogen. Vleermuizen gedijen hier goed, de reden voor de lampen bij de voordeur van de Chens, want ze kunnen zich tegoed doen aan de vele insecten die in de bossen rondom de cul-de-sac leven. Ze zijn ook moeilijk te zien in het donker.

Maar dan flitst de lamp boven de garage van de Van de Veers aan, wat me vertelt dat mijn theorie niet klopt. Vleermuizen vliegen kriskras om hun prooien te pakken te krijgen. Ze vliegen niet ordelijk van huis naar huis.

Nee, dit is iets anders.

Dit is... zorgwekkend.

Er bekruipt me een gevoel van ongemak bij de gedachte aan dertig jaar geleden. Ik kan het niet helpen. Niet na wat er hier is gebeurd.

Als de lamp van de Van de Veers uitgaat, begin ik te tellen.

Vijf seconden.

Dan tien.

Dan een hele minuut.

Lang genoeg om te veronderstellen dat datgene wat zich daarbuiten bevond nu is verdwenen, waarschijnlijk in het bos, wat betekent dat het een dier was. Een dier dat simpelweg zo klein en snel was dat ik het niet heb gezien, maar niet klein en snel genoeg om de gevoelige sensoren van de garagelampen te ontwijken. De spanning in mijn borst trekt weg en ik slaak een zucht van verlichting.

Dan knipt de lamp boven de garage van de Barringers aan.

De lamp zelf ligt net buiten mijn gezichtsveld, maar mijn hart slaat over bij het zien van het plotse schijnsel op het gazon en de stoep.

Wat zich daarbuiten bevond is niet verdwenen.

Het komt zelfs dichterbij.

Er gaan verschillende scenario's door mijn hoofd, te beginnen met het ergste, want zo zit ik in elkaar. Altijd ga ik meteen uit van het meest alarmerende, het meest ijzingwekkende. In dit geval betekent het dat ik denk dat er iemand rondsluipt over de cul-de-sac.

Iemand die ik niet zie, maar er beslist is.

Iemand die zich van huis naar huis beweegt, op zoek naar een ander kind om te ontvoeren.

Het tweede scenario, slechts een fractie minder zorgwekkend, is dat degene die daarbuiten rondloopt hiernaartoe is gekomen om Hemlock Circle te verkennen, om de beveiligingslampen te testen en te kijken hoe eenvoudig het zou zijn om bij een van de huizen hier in te breken.

In het derde scenario maakt iemand gewoon een late avondwandeling. Iemand uit een van de andere cul-de-sacs in deze over vijf vierkante kilometer uitgespreide buitenwijk. Iemand die net als ik aan slapeloosheid lijdt en heeft besloten een luchtje te scheppen.

Maar als dit slechts een onschuldig ommetje is, waarom laat degene die daarbuiten is zich dan niet zien?

Het paranoïde maar tevens logische antwoord is dat het géén onschuldig ommetje betreft. Het is iets anders. Iets ergers. En ik, waarschijnlijk de enige persoon aan Hemlock Circle die momenteel wakker is, ben het iedereen hier verschuldigd om het een halt toe te roepen.

Als de lamp van de Barringers aan het huis naast het mijne uitgaat, kom ik in actie. In de wetenschap dat dit het volgende huis is, hoop ik degene die rondsluipt te kunnen betrappen. Of in elk geval te laten weten dat niet iedereen in de cul-de-sac slaapt.

Ik verlaat de slaapkamer van mijn ouders en haast me over de overloop naar de trap. Op de begane grond pletsen mijn blote voeten op het harde hout terwijl ik door de hal naar de voordeur loop. Ik doe hem van het slot, zwaai hem open en stap de warme juli-nacht in.

Er is niemand.

Dat weet ik meteen. Ik sta hier in mijn eentje zwaar te ademen, gekleed in slechts een boxershort en een T-shirt waar LCD SOUND-SYSTEM op staat. Ik hoor en zie niets terwijl ik langs de voorkant van het huis naar de oprit loop. Als ik de hoek omsla, activeert mijn beweging de lamp boven de garagedeur, die met een zachte klik aangaat.

Een seconde lang denk ik dat iemand anders hem heeft geactiveerd. Ik draai me in paniek om. Op het moment dat ik me realiseer dat ik het zelf was, beginnen er al insecten om de lamp heen te zwermen. Ik zie ze ronddansen in het licht en voel me zowel onnozel als buitengewoon waakzaam.

Een geërgerd stemmetje in mijn hoofd, dat mijn gedachten nu al jaren lastigvalt, spreekt me plotseling toe. *Doe normaal, Ethan. Er is hier niemand.*

Voor de zekerheid blijf ik roerloos staan en speur ik de cul-de-sac af, op zoek naar tekenen dat er tóch iemand is. Ik sta zo lang stil dat de garagelamp uiteindelijk uitgaat en de oprit weer in duisternis gehuld wordt – en ik ook.

Dan voel ik het. Een aanwezigheid, vaag in de nachtelijke lucht, die blijft hangen zoals een geur dat kan doen. Sigarenrook. Parfum. Geroosterd brood. Het voelt alsof hier slechts seconden geleden nog iemand was. Misschien nog steeds is, verborgen tussen de bomen die Hemlock Circle omringen, met de blik op mij gericht.

Je ziet spoken, zegt het stemmetje in mijn hoofd.

Maar dat is niet zo. Ik vóél het gewoon. Zoals je voelt dat er iemand in een naastgelegen kamer aanwezig is, ook al maakt diegene geen geluid.

Wat me nog meer verontrust, is dat deze aanwezigheid me bekend voorkomt. Ik weet niet waarom. Ik weet immers niet wie het is – áls er al iemand is. Maar de haartjes op mijn armen staan recht-overeind en er glijdt een koude rilling door me heen, in weerwil van de zachte lucht.

Dan pas besef ik wiens aanwezigheid ik voel.

Een die ik nooit meer had gedacht te voelen.

‘Billy?’ zeg ik.

Hoewel het slechts een fluistering is, lijkt de naam de nacht te vullen, te weerklinken door de rusteloze duisternis, waar hij lang nadat hij is uitgesproken blijft hangen. Tegen de tijd dat de klank is verdwenen, weet ik dat ik me vergis.

Dat scenario is onmogelijk.

Het kan Billy niet zijn.

Hij is al dertig jaar weg.

TWEE

Ik blijf nog een minuut buiten staan wachten in het donker, in een vertwijfelde vlaag van hoop meer van Billy's aanwezigheid te voelen. Maar nee. Er is geen zweem meer van hem te bekennen. Van niemand.

Als ik weer binnen ben, ga ik niet terug naar bed, maar dwaal ik door het donkere, stille huis dat wel én niet als thuis aandoet. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst acht uren achterelkaar heb geslapen. Het grootste deel van mijn leven slaap ik al slecht. Ik val snel in slaap, dat wel. Heerlijk diep. Het probleem komt altijd pas later, als ik na een uur of twee wakker word, ineens alert en vervuld van een ondefiniceerbare onrust. Het kan dan uren duren voordat ik weer in slaap val. Soms gebeurt dat zelfs helemaal niet meer.

Chronische insomnie, zo noemt mijn dokter het. Officieel heb ik het sinds ik in de twintig was, maar het is al veel eerder begonnen. In de loop der jaren heb ik me in het fenomeen slaap verdiept, een slaapdagboek bijgehouden en elke geopperde remedie geprobeerd. Geen televisie meer in mijn slaapkamer. Een uur lezen voor het naar bed gaan. Een warme douche, kamillethee en in het donker liggen luisteren naar verhaaltjes voor het slapengaan. Niets helpt. Zelfs slaappillen die sterk genoeg zijn om een olifant te verdoven werken niet.